

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/13/2017
Identifikačné číslo spisu:	1209210155
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Danica Kočičková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1209210155.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ A. L. a 2/ Y. L., bývajúcich v R., H., proti žalovaným: 1/ B. R. a 2/ C. R., bývajúcim v R., M., zastúpeným Mgr. Martinom Majerčíkom, advokátom so sídlom v Bratislave, Krajinská č. 30, o zaplatenie 16 596,96 € s prísl., vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 58C/135/2009, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/223/2014 z 25. mája 2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) hore označeným rozsudkom rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 58C/135/2009-151 z 15. januára 2014 podľa § 219 ods. 1, 2 zák. č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „O. s. p.“) potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že preskúmal vec v rozsahu a v medziach dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných 1/ a 2/ (ďalej aj „žalovaní“ alebo „dovolatelia“) nie je dôvodné. Konštatoval, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania riadne zistil skutkový stav veci, následne vec správne právne posúdil, pričom skutkové a právne závery aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Odvolací súd sa v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, skonštatoval správnosť jeho dôvodov a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil ďalšie dôvody. Vo vzťahu k jednotlivým odvolacím námietkam žalovaných, ktoré sa týkali nepresvedčivosti a nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia, nesprávneho právneho posúdenia výšky dojednanej zmluvnej pokuty ako rozpornej s dobrými mravmi a nesprávnych skutkových zistení uviedol, že ich považuje a prečo ich považuje za nedôvodné a nepodložené, pričom zdôraznil, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že zmluvná pokuta dojednaná vo výške 16 596,96 € za osemdňové omeškanie s podpisom zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti predstavuje v zmluvnom vzťahu fyzických osôb (pri zohľadnení okolností prípadu zistených vykonaným dokazovaním) výkon práva v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k odvolacej

námietke žalovaných, v rámci ktorej žalovaní namietali výšku priznanej istiny, odvolací súd uviedol, že žalovaní túto skutočnosť namietali až v odvolacom konaní argumentujúc tým, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že rozdiel medzi žalobcami uhradenou a žalovanými vrátenou sumou je 14 811,13 € a nie 16 596,96 €. V priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie však nebolo medzi stranami sporu sporné, že uplatnený nárok v sume 16 596,96 € predstavuje sumu nevrátenú žalovanými a žalobcom, ktorú obe strany sporu označili ako zmluvnú pokutu. V písomných podaniach doručovaných súdu prvej inštancie, a ani na pojednávaniach nariadených súdom prvej inštancie žalovaní 1/ a 2/ netvrdili, že výška sumy, ktorú si ako zmluvnú pokutu ponechali je sporná, preto odvolací súd na uvedenú, až v odvolacom konaní uplatnenú námietku žalovaných v zmysle § 205a O. s. p. neprihliadal.

2. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní dovolanie, ktoré odôvodnili poukazom na § 420 písm. e/, f/ a na § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ zák. č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte aj „C. s. p.“). Uviedli, že spor na súde prvej inštancie prejednávala sudkyňa JUDr. Blanka Malichová, ktorá v danej veci ako členka senátu odvolacieho súdu rozhodovala aj o odvolaní žalovaných proti rozsudku súdu prvej inštancie, preto sa jedná o vadu podľa § 420 písm. e/ C. s. p. Ďalej uviedli, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, s ktorým sa odvolací súd stotožnil nie je riadne odôvodnené a presvedčivé a to hlavne z toho dôvodu, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysvetlil, prečo považuje zmluvnú pokutu v dojednanej výške za rozpornú s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia zakladá vadu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Ďalej uviedli, že podávajú dovolanie aj podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C. s. p., pretože právne posúdenie zmluvnej pokuty z hľadiska jej výšky ako rozpornej s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka súdom prvej inštancie v spojení s právnym posúdením tejto otázky odvolacím súdom nie je správne. Uviedli, že postup súdu podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka má svoje opodstatnenie len vo výnimočných situáciách, keď sa jedná o šikanóznny výkon práva alebo keď je zrejmé, že výkon práva vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcim sa tak vo vzťahu medzi účastníkmi ako aj na postavení niektorého z nich navonok. Korektív dobrých mravov však nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmie neprimerane oslabovať subjektívne práva zmluvných strán vyplývajúce z právnych noriem. Súd prvej inštancie a následne odvolací súd nesprávne právne spor posúdili, keď dospeli k záveru, že dojednaná zmluvná pokuta je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom opomenuli aplikovať ust. § 545a Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva právo súdu znížiť resp. moderovať zmluvnú pokutu. V súvislosti s primeranosťou zmluvnej pokuty a jej rozporu s dobrými mravmi poukázali dovolatelia na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/16/2010 z 3. 2. 2010, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 172/2007, rozsudky NS ČR sp. zn. 33 Odo 642/2002 z 29. 11. 2002 a sp. zn. 32 Odo 1047/2003 z 20. 4. 2004. Ďalej uviedli, že „nesúhlasia ani so záverom, ktorý sa týka vznesenej námietky premlčania“, pričom odvolaciemu súdu vytkli, že sa s námietkou premlčania v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal. V súvislosti s nesprávnym právnym posúdením vznesenej námietky premlčania odvolacím súdom, poukázali žalovaní na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 256/2010 z 28. 9. 2011, od ktorého záverov sa odvolací súd podľa názoru žalovaných odklonil. Navrhli, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/223/2014 z 25. 5. 2016 zrušil.

3. Žalobcovia vo vyjadrení k dovolaniu žalovaných (okrem iného) uviedli, že dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. e/ C. s. p. nie je daný, pretože na aplikáciu ust. § 49 ods. 2 C. s. p. je potrebné kumulatívne splnenie podmienok uvedených v hypotéze tejto právnej normy (prejednávanie a rozhodovanie toho istého sporu tým istým sudcom na súde inej inštancie), ktoré v danom prípade kumulatívne splnené neboli, pretože zákonným sudcom, ktorý spor na súde prvej inštancie rozhodol bol sudca JUDr. Michal Dzurdzík. Ďalej uviedli, že ani dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je daný, pretože postup súdu prvej inštancie a ani odvolacieho súdu nemožno považovať za postup, ktorým došlo k porušeniu práva žalovaných na spravodlivý súdny proces, nakoľko súd prvej inštancie a tiež odvolací súd s ohľadom na priebeh konania, vykonané dôkazy a vyjadrenia strán sporu jasne vymedzili, ktoré skutkové okolnosti považovali za zistené a za významné pre svoje rozhodnutie. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie a následne odvolacieho súdu je možné identifikovať logické úvahy, ktoré viedli súd k skutkovému a právnemu posúdeniu veci a preto tvrdenie dovolateľov týkajúce sa nesprávneho vyvodenia skutkových zistení z vykonaného dokazovania, nesprávneho právneho posúdenia sporu ako aj

nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, nie je opodstatnené.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a naň oprávnenými osobami (§ 424 C. s. p.), zastúpenými v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p., pristúpil k skúmaniu splnenia ďalších predpokladov a podmienok prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že ho treba odmietnuť.

5. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti a dôvodnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 C. s. p.) a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, pretože pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

6. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Podľa § 420 písm. e/ C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Podľa písm. f/ citovaného ustanovenia, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Podľa § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Podľa § 432 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

11. Podľa § 447 písm. f/ C. s. p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

12. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa mohol dovolací súd zaoberať dovolaním, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 C. s. p. a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi, vymedzenými spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C. s. p.

13. Z obsahu dovolania žalovaných vyplýva, že základom ich argumentácie vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 420 C. s. p. je tvrdenie, že na odvolacom súde rozhodoval vylúčený sudca (písm. e/) a že súd prvej inštancie a následne dovolací súd, (ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie) svoje rozhodnutia v časti týkajúcej sa posúdenia zmluvnej pokuty ako dojednanej v rozpore s dobrými

mravmi nedostatočne odôvodnili, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (písm. f/).

14. Pod porušením práva na spravodlivý súdny proces z hľadiska § 420 písm. f/ C. s. p. treba rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým súd zasiahol do ústavou, resp. Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd garantovaných práv dovolateľa, v dôsledku čoho bolo dovolateľovi znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon priznáva. Pojem nesprávny (vadný) procesný postup bol už vysvetlený vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu, tak že sa ním v zásade rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení. Z obsahu dovolania žalovaných vyplýva, že v súvislosti s vadným procesným postupom odvolacieho súdu namietali nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia a tiež to, že na odvolacom súde rozhodoval vylúčený sudca, konkrétne JUDr. Blanka Malichová, členka senátu odvolacieho súdu, ktorá spor prejednávala aj na súde prvej inštancie.

15. Po prejednaní veci z hľadiska dovolacích námietok žalovaných súvisiacich s ustanovením § 420 C. s. p., dovolací súd uvádza, že z obsahu odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia, ktorým odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 219 ods. 2 O. s. p. potvrdil, spĺňa kritériá odôvodnenia súdneho rozhodnutia vymedzené v uvedenom ustanovení. Odvolací súd nad rámec týchto kritérií v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil, prečo jednotlivé odvolacie námietky žalovaných nepovažuje za dôvodné. Konkrétne k odvolacej námietke žalovaných týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené v tom prípade, keď súd zistí skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodne tak, že jeho závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, pričom do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí také právo účastníka konania, v rámci ktorého by súd rozhodol v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004) a stotožnil sa s jeho názormi (IV. ÚS 252/2004). V uvedenej súvislosti odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia popísal stanoviská strán sporu, zistený skutkový stav, výsledky vykonaného dokazovania, uviedol právne predpisy, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval, právne závery riadne vysvetlil, pričom vo vzťahu k zmluvnej pokute uviedol, že ju považuje a prečo ju považuje za rozpornú s dobrými mravmi. V súvislosti s požiadavkou riadneho odôvodnenia rozhodnutia poukázal odvolací súd na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu SR ako aj Najvyššieho súdu SR a na základe tejto judikatúry vysvetlil, prečo nepovažuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne, svojvoľné a nedostatočne odôvodnené. Nemožno sa preto stotožniť s dovolacou námietkou žalovaných 1/ a 2/, že nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu bolo porušené právo žalovaných na spravodlivý súdny proces v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

16. Pokiaľ žalovaní v rámci zmätočnosťných vád konania namietali aj dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. e/ C. s. p. tvrdiac, že na odvolacom súde rozhodoval vylúčený sudca, konkrétne členka senátu odvolacieho súdu JUDr. Blanka Malichová, ktorá spor prejednávala a konala v ňom aj na súde prvej inštancie, dovolací súd uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že JUDr. Blanka Malichová na súde prvej inštancie prejednávala spor ako zákonná sudkyňa len v určitej parciálnej časti konania; žiadne úkony súvisiace s dokazovaním nevykonávala a spor na súde prvej inštancie nerozhodla. V uvedenej súvislosti poukazuje dovolací súd na rozhodnutie R 7/97, z obsahu ktorého vyplýva, kedy možno uvažovať o naplnení predpokladu na vylúčenie sudcu podľa ust. § 14 ods. 2 O. s. p. (v zmysle právnej úpravy platnej a účinnej od 1. 7. 2016 podľa ust. § 49 ods. 2 C. s. p.), keď sa v označenom rozhodnutí uvádza, že „z rozhodovania na odvolacom súde je vylúčený sudca, ktorý v konaní na súde prvej inštancie procesne pôsobil vo významnejšom rozsahu, tak že vykonal napr. podstatnú časť dokazovania“. Z obsahu spisu vyplýva, že JUDr. Blanka Malichová, žiadne dokazovanie na súde prvej inštancie nevykonávala. Po tom, čo jej bol spor pridelený náhodným výberom, doručila žalobu na vyjadrenie žalovaným 1/ a 2/, nariadila pojednávanie na deň 9. 3. 2010, ktoré bolo bez meritórneho prejednania sporu odročené, nakoľko substitučne splnomocnená právna zástupkyňa žalobcov navrhla prerušenie konania. Následne vyššia súdna úradníčka uznesením zo 14. 7. 2010 rozhodla o prerušení konania až do právoplatného skončenia sporu vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 58C/404/2007. Opatrením zo 16. 5. 2013, vydaným v zmysle Dodatku č. 6 k Rozvrhu práce okresného súdu na rok 2013 bol spor pridelený na ďalšie konanie a rozhodnutie JUDr. Michalovi Dzurdzíkovi, ktorý vo veci na súde prvej

inštancie rozhodol. Z uvedeného je zrejmé, že dovolacia námietka žalovaných, ktorej podstatou bolo tvrdenie žalovaných, že na odvolacom súde v rámci senátu odvolacieho súdu rozhodoval aj vylúčený sudca, v dôsledku čoho je procesný postup odvolacieho súdu poznačený tzv. zmätočnosťou vadou v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., je neopodstatnená.

17. V prejednávanej veci napadli dovolatelia dovolaním hore označený rozsudok odvolacieho súdu aj podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C. s. p. Podľa názoru dovolacieho súdu však podmienky prípustnosti dovolania neboli v danom prípade splnené ani podľa ust. § 421 C. s. p., pretože uplatnenie všetkých troch dovolacích dôvodov naraz (t. j. dovolacieho dôvodu podľa písm. a/, b/ a c / cit. ustanovenia) sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje (odvolací súd sa nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená). Okrem toho žalovaní v dovolaní vo vzťahu k odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri posúdení otázky primeranosti zmluvnej pokuty označili a) jedno rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 2 Cdo 172/2007 z 30. septembra 2008), b) dve rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR (sp. zn. 33 Odo 642/2002 z 29. novembra 2002 a sp. zn. 32 Odo 1047/2003 z 20. apríla 2004) a c) jedno rozhodnutie Krajského súdu v Nitre (sp. zn. 5Co/16/2010 z 3. februára 2010); vo vzťahu k odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri posúdení vznesenej námietky premlčania poukázali žalovaní v dovolaní na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 256/2010 z 28. septembra 2011. V uvedenej súvislosti poukazuje odvolací súd na definíciu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedenú v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo 6. marca 2017, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivito v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“. Z uvedeného je zrejmé, že pod pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu možno zahrnúť len rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, teda nie rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR a ani rozhodnutia krajských súdov SR. Vo vzťahu k posúdeniu primeranosti zmluvnej pokuty poukázali dovolatelia v dovolaní, tak ako je vyššie uvedené, na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 172/2007 z 30. septembra 2008, kde najvyšší súd zaujal stanovisko k otázke primeranosti zmluvnej pokuty dojednanej vo výške 1 % z dlžnej sumy 8 298,47 € (250 000 Sk), čo predstavuje sumu 82,98 € (2 500 Sk) denne tak, že uviedol: „Možno preto uzavrieť, že zmluvná pokuta dojednaná vo výške 1 % z dlžnej čiastky za každý deň omeškania je s ohľadom ku všetkým okolnostiam daného prípadu primeraná a dojednanie o zmluvnej pokute nie je preto neplatné pre rozpor s dobrými mravmi.“ Zároveň však uviedol, že „Primeranosť výšky zmluvnej pokuty je treba posúdiť v každom jednotlivom prípade individuálne s ohľadom na všetky zvláštnosti daného prípadu; závery o primeranosti či neprimeranosti výšky zmluvnej pokuty možno preto len veľmi obtiažne zovšeobecniť a predchádzajúce rozhodnutia môžu byť len určitým vodítkom pri rozhodovaní súdu v inej, konkrétnymi okolnosťami determinovanej veci“. V danom prípade sa odvolací súd v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p. stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že zmluvná pokuta vo výške 16 596,96 € za osem dní omeškania s uzavretím zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, (čo predstavuje denne sumu 2 062,50 €) je rozporná s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 172/2007 z 30. septembra 2008, od ktorého sa odvolací súd podľa tvrdenia žalovaných v dovolaní odklonil, nie je vzhľadom na iné skutkové okolnosti (zahŕňajúce okrem iného aj inú výšku zmluvnej pokuty v prepočte na jeden deň omeškania s uzavretím zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti) takým rozhodnutím, odklon od ktorého odvolacím súdom predstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Rovnako nie je možné za odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (od žalobcami v dovolaní označeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 256/2010 z 28. septembra 2011) považovať stotožňujúci sa záver odvolacieho súdu so záverom súdu prvej inštancie v otázke posúdenia vznesenej námietky premlčania, pretože a) žalovaní odvolaciemu súdu v dovolaní vytkli, že sa s otázkou premlčania vôbec nezaoberal, čo vylučuje tvrdenie, že pri posúdení otázky premlčania sa odvolací súd

odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) skutkové okolnosti, od ktorých súd v danom prípade odvodil počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia sú iné ako tie, ktoré sú uvedené v odôvodnení vyššie uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 256/2010 z 28. septembra 2011, keď v danom prípade žalovaní nevrátili žalobcom časť uhradeného preddavku na kúpnu cenu, ktorú (časť) si ponechali ako zmluvnú pokutu, o čom získali žalobcovia vedomosť v deň, keď im nebol z uvedených dôvodov vrátený celý preddavok na úhradu kúpnej ceny, teda dňa 6. 7. 2007, tak ako to vyplýva zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie (popísaného v poslednom odseku strany sedem odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie).

18. Na základe uvedených skutočností dovolací súd dovolanie žalovaných podľa § 447 písm. c/ a f/ C. s. p. odmietol.

19. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva, pretože ich vyjadrenie k dovolaniu vypracoval advokát bez predloženia splnomocnenia na zastupovanie žalobcov v dovolacom konaní.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.